

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 276/2023-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 2B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 128/2011, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 62/2018 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 42/2019 a jeho rozsudku č. k. 5 Cdo 42/2019 z 15. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 2, čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Cdo 42/2019 z 15. decembra 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a od všeobecných súdov sa domáha aj finančného zadosťučinenia v sume 26 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti (ktorá napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu sťažovateľa je formulovaná pomerne laicky, s opakovaním obdobných častí textu a spôsobom, ktorý vzbudzuje pochybnosť o jej koncipovaní advokátom, pozn.), jej príloh a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou 11. augusta 2011 Okresnému súdu Bratislava I

(ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 559 000 eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Škoda mala byť sťažovateľovi spôsobená nesprávnym úradným postupom (vedením trestného stíhania proti jeho osobe) a nečinnosťou vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave v konaní sp. zn. OUJP-139/95 a Obvodného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava I v konaní ČVS: VP-130/95, v dôsledku ktorého sa malo zhoršiť zdravie sťažovateľa na úroveň invalidity a znížiť jeho životná úroveň.

3. Okresný súd po vykonaní rozsiahleho dokazovania a jeho vyhodnotení a po právnom posúdení veci dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť, pretože sťažovateľ nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom požadovaných podmienok na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a preto rozsudkom č. k. 16 C 128/2011-513 z 15. mája 2017 žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6 Co 62/2018-579 z 21. marca 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Krajský súd svoje závery argumentačne založil na tom, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné, a stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že sťažovateľ v konaní nepreukázal predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Poukázal na účelovosť tvrdení sťažovateľa, ktorá bola zrejmá z toho, že trestné stíhanie, ktorému čelil, rozdelil na dva úseky a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej prietiahmi v predmetnej veci si uplatnil dvomi žalobami.

5. Následne sťažovateľ podal proti predmetnému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. d), e) a f) a § 421 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol podľa § 448 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že všeobecné súdy vydali v jeho veci svojvoľné, nesprávne a nedostatočne odôvodnené rozhodnutia. Spochybňuje predovšetkým rozsudok najvyššieho súdu, ktorý navrhuje zrušiť, považuje ho za arbitrárny a nezákonný a konanie mu predchádzajúce za nespĺňajúce požiadavku spravodlivého súdneho konania, keďže podľa jeho názoru vo veci nerozhodol nestranný senát. Má za to, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho námietkou, že krajský súd potvrdzujúcim rozsudkom svojvoľne a bez splnenia zákonných podmienok rozhodol bez toho, aby v primeranej 5-dňovej lehote sťažovateľa elektronicky upovedomil o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Taktiež namieta, že najvyšší súd nariadil verejné vyhlásenie rozsudku v čase vyhláseného núdzového stavu, a teda sa ho vzhľadom na prijaté opatrenia (zákaz vychádzania, pozn.) nemohol osobne zúčastniť, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a znemožnené mu uplatňovanie jeho procesných práv v miere, ktorá mala za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

7. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré námietky tvoria ťažisko ústavnej sťažnosti, sťažovateľ argumentuje, že kompenzačné konanie vedené pred okresným súdom a následne pred krajským súdom a najvyšším súdom trvalo bez jeho pričinenia extrémne dlho. Zdôrazňuje, že žalobu podal ešte 11. augusta 2011 a konanie trvalo do 26. januára 2021 (dátum doručenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pozn.). Dodáva, že prietahy v napadnutom konaní namietal aj ústavnou sťažnosťou (ústavnému súdu doručenou 2. februára 2017, pozn.), o ktorej bolo rozhodnuté nálezom č. k. IV. ÚS 141/2018-39 z 21. júna 2018, ktorým ústavný súd konštatoval porušenie jeho práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 128/2011 a priznal mu primerané finančné zadostučinenie 500 eur a náhradu trov konania.

8. Do celkovej dĺžky trvania jeho právnej neistoty zahŕňa nielen obdobie od podania žaloby, resp. od 24. júla 2010, keď písomne požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ale aj obdobie od začatia predmetného trestného stíhania (február 1995, pozn.), teda celkovo ku dňu podania ústavnej sťažnosti 26 rokov. Z tohto časového rámca sťažovateľ odvodzuje sumu požadovaného finančného zadostučinenia 26 000 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 2, čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľa, ako aj namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v konaní o žalobe sťažovateľa o náhradu škody a v súvisiacom odvolacom konaní a postupom najvyššieho súdu v súvisiacom dovolacom konaní.

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

11. Pred posúdením námietok sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia jeho písomného vyhotovenia sťažovateľovi (26. januára 2021, pozn.) zachovaná, pretože ústavná sťažnosť, ktorá bola ústavnému súdu doručená 29. marca 2021, bola na poštovú prepravu podaná 25. marca 2021.

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

13. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu tak nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 1/2020).

14. Pokiaľ sťažovateľ argumentoval tým, že najvyšší súd nariadil verejné vyhlásenie rozsudku v čase vyhláseného núdzového stavu, a preto sa ho nemohol zúčastniť, ústavný súd iba poukazuje na právnu úpravu, ktorá bola aplikovaná v predmetnej veci, a to § 438 ods. 1 CSP, podľa ktorého sa na konanie na dovolacom súde primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

15. V kontexte posudzovanej veci je relevantné aj to, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu o sťažovateľom podanom dovolaní nastala pandemická situácia, v dôsledku ktorej došlo k prijatiu opatrení, ktorých cieľom bolo obmedziť osobný styk jednotlivých osôb. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení účinnom do 31. decembra 2020, platilo, že v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu súdy vykonávajú pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia len v nevyhnutnom rozsahu. Súdy boli v rozhodnom období povinné riadne uskutočňovať pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia vo všetkých veciach. Až neskôr, s účinnosťou od 23. januára 2021, došlo vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. ku konkretizácii obmedzení nariaďovania súdnych pojednávanií, hlavných pojednávanií a verejných zasadnutí, a to vymenovaním vecí, v ktorých sa pojednávania

vykonávajú aj v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu. Postup najvyššieho súdu bol teda súladný so zákonom.

16. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že zo strany najvyššieho súdu nedošlo k vysporiadaniu sa s jeho námietkou týkajúcou sa neupovedomenia elektronickými prostriedkami (na jeho mailovú adresu, pozn.) o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ nepreukázal, že by odvolací súd osobitne požiadal o elektronické upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku a táto skutočnosť nevyplýva ani z obsahu spisu.

17. V ďalšom okruhu námietok sťažovateľ spochybňuje správnosť záverov najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. I. ÚS 114/09, I. ÚS 604/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020).

18. Ústavný súd tak po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a dôvodov, ktoré viedli k zamietnutiu podaného dovolania, primerane a jasne uvedených v bodoch 11 až 23 napadnutého rozsudku a s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľa dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v danom prípade nie je možné označiť za arbitrárne či svojvoľné, ktoré by popieralo zmysel a podstatu vo veci uplatnených právnych predpisov. V odôvodnení napadnutého rozsudku nevzhladol nedostatky či ústavne neudržateľné závery, ktoré by ho oprávňovali na vyslovenie záveru o porušení sťažovateľom namietaných práv.

19. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že proti rozhodnutiam o mimoriadnych opravných prostriedkoch nie je štandardne v právnych poriadkoch prípustný ďalší opravný prostriedok. V opačnom prípade by bol hrubo narušený princíp právnej istoty na zachovaní stability a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí štátnych orgánov. Sťažovateľ mal k dispozícii dostatok účinných prostriedkov nápravy, ktoré aj všetky využil pred podaním ústavnej sťažnosti.

21. Ústavný súd preto konštatuje, že v predmetnej veci nezistil súvislosť medzi namietaným porušením čl. 13 dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy:

22. Pokiaľ ide o namietaný čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, tieto majú charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Keďže ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o porušení

konkrétnych individuálnych základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd, z uvedeného dôvodu neexistuje priama príčinná súvislosť medzi sťažovateľovými námietkami a už označenými referenčnými článkami ústavy. Preto ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu:

23. Sťažovateľ namieta aj porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom všeobecných súdov v napadnutom konaní. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie bolo ukončené vydaním rozsudku okresného súdu (15. mája 2017, pozn.), ktorý nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2018 (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu, pozn.). V čase podania ústavnej sťažnosti (29. marca 2021, pozn.) tak bolo napadnuté konanie už právoplatne ukončené, právna istota bola nastolená a k zásahu do sťažovateľom namietaného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu a postupom krajského súdu už nedochádzalo. Pokiaľ ide o dovolacie konanie vedené najvyšším súdom, z ústavnej sťažnosti taktiež nepochybne vyplýva a ústavný súd to má preukázané aj doručenkou potvrdzujúcou prevzatie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, že dovolacie konanie sa skončilo 15. decembra 2020 vydaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, resp. jeho doručením sťažovateľovi 26. januára 2021. V čase podania ústavnej sťažnosti tak už nedochádzalo k zásahu do sťažovateľom označených práv ani postupom najvyššieho súdu.

24. Ústavný súd vychádza aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte môže dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (III. ÚS 71/2018).

25. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv (na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci (súdu) do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. III. ÚS 347/2016).

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol, a to s poukazom na § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene, pre nedodržanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde, ktoré sa nesporne vzťahuje aj na konania o namietaní porušenia základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 28/2020, I. ÚS 191/2022, I. ÚS 261/2022, I. ÚS 443/2022).

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu